slag, og enhver kan vide at tiden falder lang. Det er idelig og altid det samme, liten postbefordring, og ennu mindre Aviser. Af og til små fientlige streiftog, eller et fientlig Dampskib, der alletider holder sig på forlang afstand for os at nå dem med våres Canoner. Under disse omstændigheder er det virkelig kjært at få et brev om det end er nokså gammelt. Jeg var i dag meget lykkelig da jeg fik ikke mindre end 8 brev. Kjære Fader! Jeg har den glæde at lade Eder vide at både jeg og Tobias , der for nærværende er hos mig, er begge friske og raske, og sjønt jeg har været ude i temmelig hårde slag, og Tobias siden 4de August f.å, i endnu verre, så har dog ingen kugle truffet os. Krigen er ofte meget morsom, men undertiden temmelig frygtelig. Men nådige Gud! Hvilken ødelæggelse der blir på de steder hvor den føres, ja derom kan jeg ikke ens gje Eder en dunkel ide. Jeg skrev til min broder John for lit over to måneder siden fra Dampskibet «Graham» i flåden mod dette sted, og fortalte ham nogenlunde alt som havde passert til den tid, og det vil være unødig at gjentage, jeg vil blot gje en kort historie siden den tid. Øen no 10 er beliggende der hvor Statene Kantukky og Tennesee deler sig på østsiden og Misori begrenser flodens vestside. Øen og landsiden på Tennesee siden var befestet med 103 Canoner, nogle af dem op til 100 pundinger, ingen mindre end 36 pundinger glat bor, og dette var også forsvaret af 2 Batterier af Feltartelleri, 500 ridende Jægere, og omtrent 8000 mand fodfolk eller Infanteri. Stedet var desuden utilgjengelig til at nå dem med geverild på alle steder, formedelst vandoversvømmelser, urskove og moradser, uden just hvor deres Canoner og Festninger var, og aligevel tog vi det med et tab af blot 40 a 50 mand. Våre 8 store jern damp Canonbåde og Moisere hamrede på dem for over 5 uger inden de gav op og våre Ingeneur (håndverkscorps) måtte, med en frygtelig dampmaskine, sjære en Canal tvers igjennem en stor skov, en længde af 15 mil så, at en del af vår arme kunde gå igjennem med dampbåde og komme dem i ryggen. Den 7de april stormede vi dem fra begge sider, og våres Canonbåde havde indgjet dem en sådan forskrækkelse, at det ikke blev halv så vanskelig som man skulde trod. Det hele var gjort i mindre end en dag, og vi tog imellem 5 og 6000 fanger, og en aldeles umådelig masse af alle slags eiendomme. Mange hundrede af Heste og Muldyr og Asener og Proviant. Alle deres Telte alle deres rifler og geværer, og en umådelig mængde ammunision, (Krut og Kugler). Det hele anslåes til en million dollar. Vi fant jorden så at sige, pløiet af canonkugler til alle sider. Vi havde nemlig større og bedre canoner, og kunde nå dem før de kunde nå os. De var så forskrækket for os, at de næsten ikke bød modstand da vi kom op. Ja I kan tænke at jeg tog 8 Offiserer alene til fange, og det var som oftest at et par af våre soldater truede et dusin af de fiendtlige til at nedlægge sine våben, hvilke de da tog fra dem og gjorde dem til fanger. Det meste moro af alt var at se deres

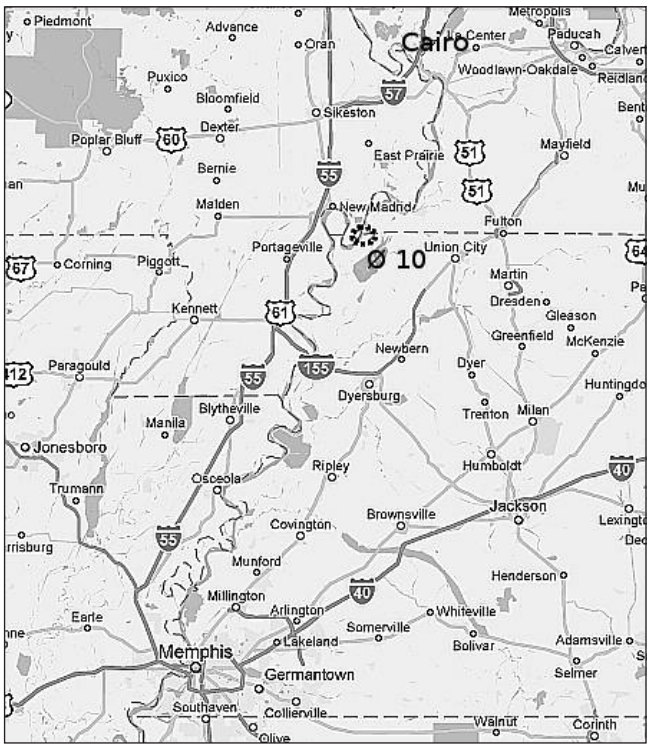

Cairo og «Ø no10» er markert (Kart fra Google Maps)

negerslaver, som dels var nede og arbeidede på Plantager, at se hvor glade og lykkelige de stod og lo og grinte med sine fine hvide tænder, når de så deres mestere blev taget til fanger, thi hvor enfoldige de på en måde er viste de dog at deres frihed var nær. Vi er så overfylt og overhængt af disse bortløbne slaver, at vi næsten ikke ved hva vi skal gjøre, de kommer næsten hver dag ind i vår leir og beder om beskyttelse mod deres herrer der som oftest er dem ret i hælene.

Angående krigen i det hele taget så går det ret godt, vi driver fienden på havet (?). Den største del af vår arme som har ligget ved Washington over et år, har masjeret og drevet fienden foran sig i over to måneder og de siste nyheder vi hørte derifra, da lå den udenfor deres hovedstad (Oprørernes) Richmond, og der var endog en telegrafbesetning der sagde at Richmond var tagen af våre tropper. Vi har taget New Orleans ved mundingen af Missisippi og Mobille to af deres største handelssteder. På Floridakysten har vi taget deres største Fæstninger i Maksicanske bugt, og ligeledes ved Atlanterhavet i Staten Syd Carolina har vi taget to meget store og gået langt ind i landet. North Carolina er næsten alt i våre hender. Kantukky og Tennesee er vi helt mestere over og Missori og Arkansas, på den vestre side af Missisipien er vårt. Der er kun efter al rimelighed to store slag at fekte, og så håber jeg det hele er forbi. Det ene af disse er her på floden omtrent 50 mil længere syd, et sted som heder «Forth Pillow». I dette slag danner vi enslags reservegarde, men der er ingen rimelighed for at den vil bli benyttet. Her holder de på at slåes nu, og